

vergeet mij
nietjes

vergeet mij
nietjes

Katleen De Block

© 2019 – Katleen De Block

Niets uit deze uitgave mag, in welke vorm of op welke wijze ook, worden vermenigvuldigd of verspreid zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN: 978 94 021 9856 0

Voor wie ik nooit vergeten zal.
En wiens vriendschap en geborgenheid me zo
lief was.

Waar is het lintje in de haag
dat me de plek terug laat vinden
waar jij telkens op me wachtte?
De plek waar ik naartoe kon komen
zonder dat je iets van mij verwachtte.
De plek waar ik zo dikwijls was om stil
met jou te praten.
Of waar ik troost en liefde vond
toen ik mijn angst niet los kon laten.

Wat ik je meebracht nam je aan en hielp je
even dragen,
zodat ik sterker op kon staan en nieuwe hoop
zag dagen.
Waar is het lintje in de haag
dat me de plek wijst waar jij was?
Die nu een ander toebehoort, maar ooit de
onze was.

Hij stelde voor te helpen zoeken.
Hoe ontroerend is dat niet?
Dus als hij binnenkort eens langskomt,
maak jij dan dat hij 't lintje ziet?

Kom je nog terug?
Of maakt de duisternis van eenzame nachten
mij beetje bij beetje tot haar gevangene?

Loop je nog met me mee?
Of zijn mijn voetstappen in het zand nu
de enigen die de zee gezelschap houden?

Kijk je nog even om?
Of gaan onze blikken voortaan elk een eigen
richting uit en zie je niet meer wat ik denk?

Wil je nog luisteren?
Of moet ik zelf op zoek naar de juiste woorden
om mijn zinnen af te maken?

Zegt zwijgen vanaf nu dan zoveel meer?
Moet ik mezelf vervloeken om wat ik vanzelf
sprekend vond?
Of mag ik toch terug voor je zingen
tot je tranen in de ogen krijgt?

Het water wordt steeds woeliger.
De adem me ontnomen door de baren.
Het vertrouwde land onttrokken aan mijn
zicht.
De rimpeling werd ongemerkt een flinke
storm.
En niemand zat daar op te wachten.
Maar iedereen werd overspoeld.

Ik vaar alleen.
En krijg de wind niet in de zeilen.
Terwijl het stilaan deemstert.
Wat nu nog worden moet, komt veel te laat.
En wil de horizon nog klaren, dan moet er
stilte klinken.

Maar wie de deining durft trotseren
en alles hoopvol bleef proberen
hoeft niet van boord te gaan.

De haven wacht.
Een frêle lach wordt weer ontmoet.
Want ook wie kopje onder ging heeft altijd
nog iets moois tegood.